majanduslikeks ettevaatusabinõudeks aasta teisel poolel, sõja puhkemisel). Riigikogul, 3. istungjärgule asudes, on tegemist ainult kahe jõulu vaheajal dekreedina kehtima pandud seadusega — „Tolli põhitariifide seaduse muutmise ja täiendamise seadus“ ja „Alkoholimüügi seaduse muutmise seadus“. Mõlemat seadust arvustatakse kõvasti kehtimapanemise protseduuri seisukohalt kui ka sisuliselt. Tekivad pikemad vaidlused dekreedi iseloomu selgitamiseks ning riigikogu juhatus fikseerib ka lähemalt dekreetide läbivaatamise korra. Kuigi K. Eenpalu ei nõustu arvustajate seisukohtadega dekreetide ja seaduste eraldamiseks, vaid arvab, et „seadus on seadus“, võib siiski märgata, et edaspidi valitsus tunneb end olevat kohustatud riigikogu näpunäidete kohaselt kasutama normaalse seadusandluse teed.

Järgnevalt riigikogul tuli 1939.—40. a. eelarve arutamisel asuda juba põhjalikumalt oma kontrolliva funktsiooni teostamisele. Peab ütlema, et arvustus, mis valitsusele sai osaks eelarvevaidlustes, oli õige põhjalik. Väljapoole rahvarinnet kuuluvate rahvaesindajate poolt heideti K. Eenpalu valitsusele ette kodanike põhiõiguste tarbetut kitsendamist kõigil aladel, puutugu see kirja- või trükisõnasse, ühinemisse või koosolekute pidamisse. Kirjeldati raskusi, milles viibib Eesti ajakirjandus ning hoiatati ühiskondlike raskuste eest, mis võivad tekkida poliitilise organiseerimatusega. Samuti toonitati hariduspoliitilise suuna ekslikkust, ei peetud õigeks kokkuhoidu kulutustes kultuurile ja sotsiaalaladele ning peeti tarbetuks suuri väljaminekuid „fassaadile“,

Eesti kroonika 1939, lk. 30